

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliiton julkaisu

N:o 3—4 1975

Joukkoristide

JOULUKYNTTILÄN JOULU

Punainen joulukynttilä katseli uteliaana ympärilleen. Joku oli juuri osken noston sen ohtaasta ja pimeästä laatikosta ja asettanut kynttilänjalkaan. Nyt se seisoi juhlaissessa ojnenuksessa korkealla kuusen latvassa. Huijasi vähän.

— Onpa täällä ihmeellistä, se tuumasi. Kaikkialla kimaltelee ja välikyy näin, että silmiä oikein häikäisee. Vähän rauhatonta täällä kyllä näyttää olevan. Lapset juoksevat kärsimättömästi paikasta toiseen ja hokevat koko ajan "voi kun ilta jo tulisi." Mitähän silloin oikein tapahtuu? Joulu on varmaan hyvin ihmeellinen juhla. Punainen joulukynttilä kääntyi kuusen latvassa kimmeltävän tähden puoleen:

— Hei tähti siellä kton rajassa. Tiedätkö, mikä joulu on?

— Kyllä minä tiedän. Olen nähnyt monta joulua täältä ylhäältä. Joulu on parasta, mitä tiedän. Kaikki ihmiset ovat silloin iloisia ja onnellisia. Kukaan ei riitele eikä sano pahaa sanaa toiselle, jopa lapsetkin jaksavat olla itkevämpiä ja marisematta. Kaikilla on hyvä mieli. Odotahan, niin näet.

Punainen joulukynttilä jatkoi mietiskelyään:

— En minä vieläkö oikein ymmärtänyt, mikä joulu on. Miksi kaikki sitten ovat niin kovin iloisia? — Mutta jännittävästä tuntuu. Lasten jännitys on tarttunut minuunkin. Siitä olen iloinen, että pääsin pois pimeästä laatikosta ja saan katsella ympärilläni. — Sanovat minua kauniiksi joulukynttiläksi...

Vähitellen joulaattoilta pimenä Äiti kokoili perhettä kuusen ympärille:

— Tulkkaa lapset, nyt sytytetään kynttilät. Jokainen saa sytyttää oman nimikkokynttilänsä.

Kuopus halusi välttämättä sytyttää punaisen kynttilän vaikka se oliikin kaikkein korkeimmalla. Isän piti tulla avuksi nostamaan hänet. Kuopusta jännitti. Hän sai sytyttää ihan oman kynttilän. — Katsokaa, se syttyi. Ai kun se nyt on kaunis. Se on vielä paljon kauniimpi nyt, kun siinä on liekki. Se on minun joulukynttiläni, kuopus huokasi onnellisena.

Punainen joulukynttilä oli hämmentyneenä seurannut, mitä tapahtui. Sen tuli yhtäkkiä hirvittä-

vän kuuma. Aivan sydäimestä poltti. — Kauheaa, miksi he yhtäkkiä rupesivat kiusamaan minua? Olisin halunnut iloita ja olla onnellinen kuten kaikki muutkin. Miksi he tekivät minulle näin? Hehän sanoivat, että olen kaunis joulukynttilä. Nyt he tuhoavat minut.

Ja pieni liekki alkoi hätäntyneenä lepattaa. Äiti istui keuhkokuopissa ja nautti jouluaton tunnelmasta. Kaikki kiireet olivat nyt ohi. Sai olla vain ja levätä ja katsella lasten onnea.

— Katsokaa, lapset, miten kaunis kuusi meillä on. Kynttilöiden hämärässä valossa häviää kaikki rauhattomuus ja voi kokea oikeaa joulurauhaa.

— Äiti, äiti, katso minun punainen joulukynttiläni itkee, huusi kuopus kesken äidin tunnelmien. Äiti, miksi se itkee? Onko sillä paha olla? Ii, eihän jouluna kenkään pitäisi itkeä? ?? — Olet aivan oikeassa. Joulun pitäisi olla ilon ja valon juhla. Sanoit, että näet kynttiläsi itkevän. Mitähän se itkee

— En minä tiedä. Luulin, että se tulisi oikein iloiseksi, kun minä sytytin sen... sehän tuli paljon kauniimmaksi siten kun siinä oli valo. Mutta jos sen mielestä onkin kurjaa koko ajan loistaa ja lämmittää?

— Kyllä se voi olla hyvinkin surullinen. — Kynttilän elämäntehtävänä on kuitenkin on loistaa ja säteillä lämpöä ja valoa ympäristönsä. Samalla se itse pienenee pienemistään kunnes se lopulta kuluu aivan loppuun. Silloin se on tehtävänsä ehtynyt. — Oikeastaan tällä joulukynttilällä on hyvinkin paljon sanottavaa meille aikuisille, jatkoi äiti melkein itsekseen mutisten. Voidakseen luoda lämpöä ja iloa ja turvallisuutta ympärilleen on itse koko ajan tultava pienemmäksi...

— Ii, mitä sinä mutiset, kuopus kysyi pyrkien äidin syliin.

— Tuo sinun itkevä punainen joulukynttiläsi pani minut ajattelemaan. Me aikuiset olemme ääusein kuin sammuneita kynttilöitä. Emme tahtoisilla tulla pienemmiksi. Emme jaksaa huomata niitä ihmisiä, jotka tarvitsevat meitä, emmekä jaksaa rakastaa oikealla tavalla. — Nyt juuri vietämme joulun suurta juhlaa, Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Jeesuksenkin piti tulla pieneksi voidakseen tulla valoksi maailmaan. Juuri nyt Jeesus-lapsi halusi osoittaa meille todellisen ilon ja rakkauten. Jeesus itse on valo ja rakkaus. Meidän ei tarvitsekaan yksin etsiä ja haparoida pimeässä, sillä Jeesus kulkee koko ajan vierellämme ja rakastaa meitä niin, että mekin sitten jaksamme rakastaa toinen toisiamme.

Isä oli kuunnellut keskustelua sivusta. Hiljainen ilo ja rauha oli täyttänyt hänenkin mielensä.

— Kuopuksen punainen joulukynttilä kertoi meille jouluveikkulumin elävällä tavalla.

Hyvää joulua koko perheelle!
Tuulikki Rantanen

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

toivottaa Nurmeksen evankelisen opiston johtokunta, toveriliiton hallitus sekä opistoväki

Nurmeksen ortodoksisen seurakunnan piispantarkastuksen yhteydessä marraskuun viimeisellä viikolla arkkipiispa Paavali seurueineen vieraili myös opistolla lauantana 29.11. Ohjelmassa oli yhteinen rukouspalvelus sekä isä arkkipiispan luento ortodoksisesta kirkosta. Kuvassa arkkipiispa Paavali, yli diakoni Heikki Makkonen, kanttori Raimo Huttu, kirkkoherra ja rouva Töntsä sekä heidän tyttärensä Teresa: vieraita vastaanottamassa opiston apulaisrehtori Paavo Kukkonen, rovasti Toivo Salomaa ja rehtori Kyllikki Tiensuu, joka tässä yhteydessä esitti isä arkkipiispalle kutsun saapua ensi kesänä opistolla järjestettävälle karjalaisen kulttuurin kursseille.

Foto Sirpa Honkanen

